

Den ærede Ordfører omtalte jo i denne Sag, saaledes som man ofte hører her i Salen, Norge med den største Anerkendelse. Hvorfor have saa de ærede Forslagsstillere i alt Fald ikke villet følge den Bestemmelse, Norge har taget i 1896? Indtil 1896 havde Norge en Lovgivning, der omtrent svarede til vor; men da gjorde man væsentlige Forandringer med Hensyn til de her omhandlede Bestemmelser, navnlig i Forbindelse med, at man indførte Værgeraadsinstitutionen. Den Bestemmelse, der da blev fastslaaet i Norge, var den, at den kriminelle Lavalder blev sat til 14 Aar. Det er en meget væsentlig Afvigelse fra det, de ærede Forslagsstillere ville gøre. Jeg skal i saa Henseende oplyse, at i 1897 blev der straffet i alt 246 Personer paa mellem 10 og 15 Aar, men af disse vare de 35 pCt. Personer, der havde fyldt 14 Aar. Det er jo ogsaa ganske naturligt, at netop den største Del af de Personer under 15 Aar, der blive dragne til Ansvar for Forbrydelser, ville komme op i de højere Aldersklasser. Det forekommer ogsaa mig, at man ikke paa nogen Maade skal gaa under de 14 Aar, allerede af den Grund, at 14-Aars Alderen hos os er den almindelige Skoleudskrivningsalder. Man maa antage, at naar Barnet har tilendebragt Skoleundervisningen og gaar ud og tager Tjeneste hos fremmede, maa det være i Besiddelse af saa megen Forstand og Modenhed, at det kan drages til Ansvar for en mulig Forbrydelse. Ogsaa dette taler i høj Grad for at sætte Lavalderen til 14 Aar. — I øvrigt er Norge ikke bleven staaende derved. Bestemmelserne i Norge gaa ud paa, at naar et Barn, der er under 14 Aar, begaar en Forbrydelse, kan det ikke straffes, men der kan begyndes justitiel Undersøgelse mod det, og Anklagermyndigheden kan bevirke, at vedkommende Barn faar en legemlig Revselse gennem Anordning af Værgeraadet eller Forældrene. Handlingen gaar saaledes ikke ganske upaataalt hen og gaar ikke hen ganske uden Følger. Jeg skal tillige nævne, at man i Sverige, hvor den kriminelle Lavalder ganske vist er 15 Aar, men dog saaledes, at et Barn paa mellem 14 og 15 Aar straffes for visse grovere Forbrydelser, har den Bestemmelse, at Domstolene for Forselser, begaaede af Børn under 15 Aar, kunne ikende Barnet legemlig Revselse. Revselsen skal gives Barnet af vedkommende Forældre eller Værger, og hidtil har den gældende Ret i saa Henseende været mangelfuld, fordi man ikke kunde udøve nogen Kontrol med,

at Barnet fik denne Revselse. Der har været nedsat en Regeringskommission, og den har foreslaaet, at Dommerne ved Siden af at idømme Revselse med et vist Antal Slag skulle kunne paabyde, at dertil beskikkede Vidner skulle være til Stede ved Revselsens Meddelelse. Man vil altsaa se, at baade i Norge og Sverige gaar man dog ikke nær saa vidt, som de ærede Forslagsstillere ville gaa. Det vilde være i allerhøjeste Grad betænkeligt at antage den Bestemmelse, som de ærede Forslagsstillere opstille om 15-Aarsalderen.

Det foreliggende Forslag indeholder jo tillige en Bestemmelse om, at legemlig Straf kan bortfalde for Personer mellem 15 og 18 Aar. Spørgsmaalet om legemlig Strafs Anvendelse paa Personer under 15 Aar falder selvfølgelig bort, naar man gør Handlinger, begaaede af dem, straffri i det hele taget, men legemlig Straf skal altsaa bortfalde for Personer mellem 15 og 18 Aar. Jeg ved ikke rigtig, hvorledes man vil begrunde denne Forandring. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Høegh-Guldberg) anførte derom, at Tiden i det hele taget gik i Retning af at komme bort fra legemlige Straffe. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg tror snarere Tiden gaar i den modsatte Retning, at man mere og mere faar en Følelse af, at legemlig Revselse kan være et meget godt Straffemiddel under visse Forhold, og jeg tror, man meget vanskelig skal give Afkald paa dette Straffemiddel over for Personer paa mellem 15 og 18 Aar. I saa Henseende kan jeg ogsaa henvise til Sverige. Den af mig omtalte Regeringskommission, der afgav Betænkning i 1898 har netop foreslaaet en i den Retning gaaende Forandring af den svenske Straffelov. Efter den svenske Straffelov kan man ikke idømme Personer over 15 Aar legemlig Revselse. Men Kommissionen foreslaar at gaa til, at der i visse Tilfælde, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor Straffen ellers vilde blive Bøder, skal efter Dommerens Bestemmelse kunne paalægges saadanne Personer legemlig Revselse. Jeg tror, at der, efter hvad jeg har set i Tidsskrift for Fængselsvæsen, er en lignende Bevægelse i England, hvor der med Hensyn til unge Personer er forelagt Underhuset et Forslag om at forandre Bestemmelserne i den Retning, at kriminelle Sager, naar det ikke gælder Manddrab, ikke skulle paadømmes af Nævninge, men af Dommeren alene, og at Dommeren skal have Myndighed til efter Skøn at idømme legemlig Revselse for en Forbrydelse. Jeg tror ikke, man kan sige, at